

РЕШЕНИЕ

№ 6963

гр. София, 12.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Петя Стоилова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **7628** по описа за **2013** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С Решение от 07.03.2013 г., постановено по н.а.х.дело №15615/2012 г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 110-ти състав е отменил Наказателно постановление НП/ № 7835/22.02.2012г., издадено от Началника на АНД ОПП - СДВР, в частта, с която на И. Й. Т. са наложени административни наказания „глоба" в размер на 100.00 лв., на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр.1, вр. чл.150а, ал.1 ЗДвП; и „глоба" в размер на 20.00 лв., на основание чл.185, вр. чл. 157, ал. 6 ЗДвП и е потвърдил НП е останалата му част, с която на И. Й. Т. е наложено административно наказание „глоба" в размер на 50.00 лв., на основание чл. 183, ал. 4, т. 3, вр. чл. 6, т. 1, пр. 2 ЗДвП.

Така постановеното решение, в отменителната му част / по пункт 2 и пункт 3 от НП/, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, е обжалвано от санкционираното с НП лице- А. С. Д.. Наведените в жалбата касационни основания са за нарушение на закона-чл.348, ал.1, т.1 т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1 ЗАНН, аргументирани в жалбата с доводи, че разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП е императивна и в съответствие с нея, всяко ППС, което участва в движението по пътищата отворени за обществено ползване трябва да се управлява от правоспособен водач. В конкретния случай жалбоподателят и ответник по касационната жалба управлявал МПС с изтекъл срок на СУМПС. Съгласно разпоредбите на ЗБЛД, СУМПС е „индивидуален

удостоверителен документ за правоспособност за управление на МПС" от „категориите, за които е валидно". В случаи, че дадено лице не е провело обучение и не е издържало изпит за придобиване на правоспособност за управление на МПС, то безспорно не притежавало такава и нарушавало чл.150 от ЗДвП. Приравнено на него било и правоспособен водач, който съгласно чл.157, ал.4 от ЗДвП „губи придобитата правоспособност" заради отнети всички контролни точки. В този случай се приемало, че щом водача е допуснал множество нарушения на правилата за движение, довело до отнемане на тези всички контролни точки, то има проблем с неговите знания и умения при управлението на МПС и затова следва да ги докаже наново с ново обучение и нов изпит за възстановяване на правоспособност. Съгласно чл.150а, ал. 1 от ЗДвП, „за да управлява МПС, водачът трябва да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство", т.е. според категорията на управляваното от него МПС се съобразява дали притежаваното от него СУМПС е „съответно". От друга страна, съгласно чл. 157, ал. 1 от ЗДвП, водача получавал и контролен талон към това СУМПС и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Контролният талон съпътства СУМПС и може да бъде отнет при съставяне на акт за констатиране на административно нарушение по ЗДвП, който го замества за един месец от съставяне на акта. Тъй като първоначалното издаване или периодичното подновяване на СУМПС, давала възможност на контролните органи да осъществяват контрол върху годността на водачите на МПС, включително и само за дадена категория МПС с оглед специфичната отговорност на водачите им, а придобиването и запазване във времето на придобитата от лицето правоспособност се свързвала с усвояването на определени знания и постигане на умения от него, както и с определени минимални стандарти за физическа и умствена годност за управление на съответните ППС. Поради това следвало да се приеме, че изискването за „съответно свидетелство за управление на МПС" означава, че е необходимо СУМПС да бъде валидно, както с оглед на срока на неговата „административна валидност", така и за „категорията МПС", което се управлява от водача. До ангажиране на наказателната отговорност се стигало едва след санкционирането по административен ред, като е даден доста продължителен период от време, през който нарушителя да може да отстрани пречките /ако такива съществуват/, ограничаващи правото му да управлява МПС. С изтичане на срока на лишаването на водача от това му право обаче той не винаги автоматично го възстановява, като в закона и в Наредба № I 157/2002 г. за условията и редът за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, били посочени допълнителните изисквания към него /обобщено в чл.24, ал.1 от наредбата във връзка с различни текстове от ЗДвП/, поради което не следвал извода, че документа се превръща в нередовен. Ако обаче срокът на лишаването от правоуправление е изтекъл и водачът не е възстановил правата си било заради неиздържан изпит или неизтекъл ограничителен срок да положи такъв, било заради наличие на физически или психически недъг, и въпреки това управлява МПС, то той вършел нарушение по чл.150а от ЗДвП и подлежал на санкция по административен ред по чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП, а когато в едногодишен срок от това му наказване с влязло в сила наказателно постановление отново управлява МПС, то тогава осъществява престъпния състав на чл.343в, ал. 2 от НК. Престъпния състав на чл.343в, ал. 2 от НК бил осъществен и тогава когато лицето управлявало МПС, има успешно положен изпит пред ДАИ /оригинален протокол се

изпраща служебно от съответните областни отдели на ДАИ/, но няма издадено СУМПС. На следващо място за неуредени случай в ЗДвП била предвидена санкционната правна норма на чл.185 от ЗДвП, приложена в случая от АНО, като ответника е санкциониран за допуснатото от него нарушение на чл.157, ал.6 от ЗДвП. С така изложените доводи се иска АССГ да постанови решение, с което да отмени решението на въззивната инстанция в оспорената му част и да реши спора по същество, като потвърди НП в същата част.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не депозира писмен отговор по нея, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава становище за основателност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На касатора с АУАН е било повдигнато административнонаказателно обвинение и административно-наказателната му отговорност- ангажирана с НП за това, че 12.02.2012 г., около 00,15 часа, управлявал л.а. „Деу Л.“, с ДК [рег.номер на МПС], в [населено място], по бул. Ц. Б. Ш, с посока на движение от бул. Н. П. към бул. Г. Д.. Навлязъл в кръстовището с бул. Ал. П. и преминал на червен сигнал на работещата светофарна уредба, поради което свидетелят М. Л., заемащ длъжност „младши автоконтрольор" при ОПП-СДВР, го спрял за проверка. От представените документи лично установил самоличността на водача, а при направена справка от дежурната част му съобщили, че срокът на валидност на издаденото му свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ е изтекъл на 25.07.2010 г. Жалбоподателят представил изтекъл акт към СУМПС.

За да отмени НП, с оспорената му пред АССГ част, СРС е приел:

- По отношение на нарушението по пункт 2 от обжалваното НП на чл. 150а ЗДвП, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Така приетото нарушение е мотивирано с това, че АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4, т. 5 и т. 7 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН, както и с наличието на съществено противоречие между описаните фактически обстоятелства в АУАН и НП относно изпълнителното деяние, вида и характера на извършеното на нарушение и правната им квалификация. АНО е приел, че И. Й. Т. е извършил нарушение по чл.150а, ал.1 ЗДвП, като е управлявал МПС с невалидно /с изтекъл срок/ свидетелство за управление. Наказание обаче е наложено на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр.1 ЗДвП- за управление на МПС без да притежава свидетелство за управление, което представлява нарушение на чл. 150 ЗДвП, въвеждащ забрана за управлението на МПС

от неспособни лица. Разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 ЗДвП - без свидетелство за управление на МПС за съответната категория. Свидетелството за управление на МПС според чл.50, ал.1 ЗБЛД е индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност, т.е. то има официална удостоверяваща функция. Съгласно чл. 51, ал. 2 ЗБЛД /редакция ДВ бр. 93/98 г., действаща към момента на деянието/) издаденото на жалбоподателя СУМПС №[ЕИК]/25.07.2002 г. е било с изтичащ срок на валидност на 25.07.2012 г. Валидността на СУМПС за определена категория е предпоставено единствено от притежаването на контролен талон с налични точки, съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП, като с изчерпването на контролните точки се загубва и правоспособност за управление на МПС, съгласно чл. 157, ал. 4 ЗДвП, което според приетото удостоверение № Я-66132/17.12.2012 г., издадено от Началника на 01 сектор в ОПП- СДВР, е констатирано след датата на процесното нарушение със Заповед № 74703/04.05.2012 г. Друг фактически състав, водещ до загуба на правоспособност, в закона не е предвиден. В ЗДвП няма други правила, регламентиращи валидността на СУМПС. Въз основа на това, СРС е извел решаващия си извод, че изтичането на срока за валидност не би могло да доведе до ограничаване или загуба на правоспособност за управление на МПС, а има като единствена последица превръщането на свидетелството в нередовен документ по смисъла на § 1, т.2, б. „ж" ДРЗБЛД, използването на който се включва във фактическия състав на нарушение по чл. 81, ал. 2, т. 6 ЗБЛД. Следвало да се има предвид и това, че разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗДвП е приложима за неспособен или без категория съответна на управляваното МПС, а тази на чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП - за водач, на който е наложена принудителна административна мярка, изразяваща се във временно отнемане на свидетелството при наличието на предпоставките на чл. 171, т. 1 ЗДвП или постоянно отнемане поради загуба на правоспособност съгласно чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Същата не е приложима за използване на СУМПС с изтекъл срок на валидност, тъй като същото не води нито до загубване, нито до временно ограничаване на правоспособността. Изпълнителното деяние на твърдяното нарушение е съществен елемент от фактическата страна, поради което противоречието между словесното описание на осъществената дейност и правната ѝ квалификация води до неяснота, за кое нарушение е санкциониран жалбоподателя.

Решението в тази му част е правилно, а подадената срещу него касационна жалба-неоснователна.

Административнонаказателна отговорност не може да се обосновава по аналогия-чл.46, ал.2 от ЗНА, а още по-малко с факти, несвързани с административнонаказателното обвинение, каквото е позоваването на отнемането на всички контролни точки, водещо до загуба на правоспособността-чл.157, ал.4 от ЗДвП. Неотнормирано е и позоваването на чл.343в, ал. 2 от НК, съгласно който с наказанието по ал.1 се наказва и този, който в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление извърши такова деяние.

-По отношение на нарушението по пункт 3 от обжалваното НП на чл. 157, ал. 6 ЗДвП, СРС е изложил, че разпоредбата на чл. 157, ал. 6 ЗДвП предвижда хипотеза, при която водачът при управлението на МПС може да носи издаден му АУАН вместо иззетия за констатираното с него нарушение контролен талон, в срок до един месец от издаване на акта. В чл. 157, ал. 8 ЗДвП се предвижда, че впоследствие контролният талон се замества от издаденото НП за срок до един месец след влизането му в сила.

Нямало уредба обаче на случаите, в които след изтичане на един месец от издаване на АУАН, не е издадено и връчено НП, каквито са установените по делото данни. Изложил е още, че в закона липсва забрана за управление на МПС в този период.

Предложената от въззивната инстанция аргументация почива на закона и се споделя от касационната инстанция. За сведение на касатора, нормата на чл.185 от ЗДвП е санкционна-определя вида и размера административно наказание за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, но не очертава състав на административно нарушение. Затова, след като за извършеното по пункт 3 от НП не е установена изрична забрана в ЗДвП или издадените въз основа на него нормативни актове, то не представлява административно нарушение и за него не може да се наложи административно наказание на основание чл.185 от ЗДвП. Като е достигнала до тези изводи, въззивната инстанция е постановила решението си при правилно приложение на материалния закон и наведеното касационно основание за обратното не е осъществено.

С оглед гореизложеното и поради липсата на инвокираното с касационната жалба отменително основание и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, VI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.03.2013 г., постановено по н.а.х.дело №15615/2012 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

:

ЧЛЕНОВЕ :